

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 2242 van 1 oktober 2007
in de zaak X/ Ilde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Russische nationaliteit, op 3 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WISSING, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De verwerende partij stelt in een exceptie dat het verzoekschrift geen keuze van woonplaats in België bevat, waar dit wordt vereist door artikel 39/58 iunto artikel 39/69, §1, tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster te X, X woont. Op dit ogenblik staat het vast dat verzoekster een vaste woonplaats heeft in België, waar zij impliciet woonplaatskeuze heeft gedaan. Alle briefwisseling kan aan deze woonplaats worden verstuurd. Dit blijkt uit de ondertekening voor ontvangst door verzoeker van de aangetekende zending met ontvangstbewijs, houdende de mededeling van de zittingsdatum. Het doel beoogd door voornoemde bepaling werd bereikt.

De exceptie is niet gegrond.

2. Verzoekster komt op 4 oktober 2006 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling.

De minister van Binnenlandse Zaken neemt op 19 maart 2007 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 juni 2007 wordt verzoekster door de Commissaris-generaal gehoord.

Hij neemt op 14 juni 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense etnische origine, afkomstig uit Nagornoye, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Uw echtgenoot, X, was militair actief in de eerste en de tweede Tsjetsjeense oorlog. Op 2 februari 2000 is hij omgekomen toen hij zich met de Tsjetsjeense troepen uit Grozny terugtrok. U heeft dit slechts jaren later vernomen. U beschouwde hem lange tijd als vermist en heeft hem dan ook lang gezocht. Vaak werd uw woning gevisieerd door Russische militairen en pro-Russische Tsjetsjenen, op zoek naar uw echtgenoot. Daarom liet u in 2001 een overlijdensakte maken voor uw echtgenoot met een frauduleus geantidateerde overlijdensdatum in oktober 1999. Toen op 26 januari 2002 een verre neef van uw echtgenoot met dezelfde naam, X, bij een bomaanslag om het leven kwam, zorgde uw schoonvader ervoor dat deze neef onder de identiteit van uw echtgenoot zou worden begraven, in de hoop dat de autoriteiten uw gezin voortaan met rust zouden laten. Sedert het overlijden van uw echtgenoot steunde u de Tsjetsjeense verzetsstrijders door voedsel en wapens te smokkelen. Enkele maanden later vernam u de ware toedracht rond het overlijden van uw echtgenoot. Voor uw kinderen, die tot dan toe uw familienaam droegen, liet u administratief regelen dat zij voortaan de familienaam van uw echtgenoot zouden dragen. Op 26 november 2003 werd X, een vriendin die zich ook zoals u met smokkel had beziggehouden, gedood in haar appartement. Sedertdien hield u zich niet meer met smokkel bezig. Op 9 mei 2004, bij een inval door X op uw thuisadres, liet uw moeder het leven door een hartaanval. Gezien het overlijden van uw moeder zagen de X er deze keer van af om u mee te nemen. Hierna verhuisde u met uw kinderen van Nagornoye naar Goragorsk. Ook verbleef u regelmatig in een huurhuis in Ingoesjetië. Uiteindelijk besloten de mannen van de familie dat u met uw kinderen het land diende te ontvluchten. Op 14 januari 2005 verliet u met uw kinderen de regio. Op 17 januari 2005 diende u in Polen een asielaanvraag in. Voordien reeds had u problemen gekregen met ene X, een Tsjetsjeen die in hetzelfde vluchtelingencentrum in Volomin als u verbleef. Deze man, alsook zijn vier tot vijf Tsjetsjeense kompanen in het vluchtelingencentrum, werden gevreesd door de andere inwoners van het vluchtelingencentrum, deels omdat zij bekend stonden als druggebruikers. Aanvankelijk hadden X en zijn echtgenote zich, vergeefs, verzet tegen een verhuis van uw gezin naar dezelfde gang waar ook zij hun kamer hadden. Eénmaal heeft X uw zoon X geslagen. Op een avond op 30 september 2005 wilde X uw dochter Jakha slaan. Toen uw dochter Iman wilden tussenkomen, trok hij haar aan het haar en bedreigde haar. Toen u zelf tussenbeide kwam, heeft X u enkele malen geslagen. Daarop greep u een mes, waarop hij zich terugtrok. De bewaker van het vluchtelingencentrum wilde er de politie bij halen, maar X kon dit verhinderen door te verklaren dat Tsjetsjenen dit onder elkaar zouden oplossen. De volgende dag stuurde u desalniettemin een klacht naar de asiëldienst. Hierop kreeg u spoedig een schriftelijk antwoord dat X zou worden opgeroepen voor uitleg. Nadat hij door de Poolse asiëldienst was opgeroepen, riep X alle Tsjetsjeense mannen van het vluchtelingencentrum samen. Bijna allen waren ze boos op u omdat u het gewaagd had klacht in te dienen. Ze bedreigden u. U durfde niet langer nog klagen bij de Poolse asiëldiensten. De Tsjetsjeense mannen besloten ook dat ze stappen zouden ondernemen om u met uw gezin naar een ander vluchtelingencentrum te laten overplaatsen. Vervolgens zocht u bemiddeling bij een Tsjetsjeense imam die in het vluchtelingencentrum verbleef. Deze slaagde erin de gemoederen enigszins te bedaren. Op 2 februari 2006 erkende Polen uw kinderen en u als vluchteling. Kort daarop verhuisde u met uw gezin naar een privé-appartement in de naburige stad Slonetchnoj. Uw kinderen bleven echter dagelijks naar school gaan in de school nabij het vluchtelingencentrum. X had intussen een

negatieve beslissing inzake diens asielaanvraag ontvangen en verbleef aldus niet langer in het vluchtelingencentrum. In augustus 2006 deelde u deze problemen met X mee aan een neef in Tsjetsjenië. Hij belde u enkele dagen later terug met de mededeling dat X voor de Russische Federale Staatsveiligheidsdienst FSB had gewerkt in de stad Argun, Republiek Tsjetsjenië. Deze neef ried u aan weg te gaan. In die periode heeft u vastgesteld dat X in de nabijheid van uw privé-appartement rondhing. Ook hoorde u van uw kinderen dat hij hen vaak stond op te wachten aan de school. Van andere Tsjetsjenen vernam u dat X in de buurt van uw privé-appartement was komen wonen. Op 2 oktober 2006 verliet u met uw kinderen Polen. Op 3 oktober 2006 kwam u aan in België, waar u 's anderendaags het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Tijdens een gesprek met een Belgische advocate, wist deze u te bevestigen dat X volgens haar informatie inderdaad voor de FSB werkte. U heeft sedertdien geen contact meer gehad met deze advocate. Voorts vernam u van Tsjetsjenen die indertijd ook in Polen hadden gezeten, dat ze van X vernomen hadden dat hij u wilde neersteken. Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een fotokopie van een Russisch binnenlands paspoort, sovjettype, een rijbewijs, een werkboekje, een duplicaat geboorteakte, een Pools internationaal vluchtelingenpaspoort, een Poolse identiteitskaart, een schooldiploma met annex, een schooldossier, vijf geboorteaktes voor uw vijf kinderen, vijf vaderschapsattesten voor uw kinderen, vijf duplicaat geboorteaktes voor uw kinderen, vijf Poolse internationale vluchtelingenpaspoorten voor uw kinderen, vijf Poolse identiteitskaarten voor uw kinderen, een klacht aan de Poolse asieldienst, een antwoord van de Poolse asieldienst, een lijst met omgekomen verwanten, een geboorteakte van uw echtgenoot, een militair boekje van uw echtgenoot, een schoolattest van uw vader.

B. Motivering

Alvast dient te worden geoordeeld dat, gezien u in Polen op 2 februari 2006 bent erkend in de hoedanigheid van vluchteling, Polen dient te worden beschouwd als een veilig derde land waar u de intentie had een gewoonlijk verblijf uit te bouwen. Aldus dient uw asielaanvraag ten aanzien van Polen te worden afgewogen. Met betrekking tot de door u verklaarde asielproblemen in Polen dient te worden geoordeeld dat deze ongegrond zijn. U verklaarde in Polen problemen te hebben gehad met individuele personen van Tsjetsjeense origine om u onbekende redenen (CGVS, p.10, 12). Dienaangaande werd vastgesteld dat u onvoldoende initiatieven heeft ontplooid om in deze bescherming te vinden door de Poolse autoriteiten. U heeft slechts éénmaal een poging tot klacht ondernomen, en dit naar de Poolse asieldienst toe. U heeft echter nagelaten zich voldoende te informeren over eventuele door de Poolse autoriteiten ondernomen stappen ter uwer bescherming. Nochtans had u duidelijke indicaties dat er daadwerkelijk stappen zijn ondernomen. Zo werd er u spoedig, daags na uw klacht, een schriftelijk antwoord gestuurd met de melding dat X ter verantwoording zou worden geroepen. Het is u echter niet eens duidelijk van welke instantie dit antwoord uitging (CGVS, p.11). Alvast gaat u ervan uit dat X effectief ter verantwoording is geroepen maar heeft u hierover geen verdere informatie. U repliceerde dat u niet vaker dan die ene keer heeft durven klagen omdat u zich bedreigd voelde door de meerderheid van de Tsjetsjenen in het vluchtelingencentrum, die zich tegen uw poging tot klacht tegen een volksgenoot hadden gekeerd. Echter blijkt uit uw verdere verklaringen ook dat meerdere Tsjetsjenen hun houding tegenover u in positieve zin hadden veranderd, zodra zij vernamen dat deze X een FSB-profiel zou hebben. Aldus kan in deze vrees jegens andere Tsjetsjenen niet langer een gegrond beletsel voor verdere pogingen tot het vinden van bescherming, worden gevonden. Daarbij komt dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u geen enkele aanleiding had om te denken dat de Poolse autoriteiten u geen bescherming zouden gunnen. Niet alleen had u indicaties van effectieve stappen door de Poolse autoriteiten tegen genoemde X. In het algemeen achtte u dat de Poolse autoriteiten u als vluchteling op een goede manier hadden opgevangen en begeleid (CGVS, p.3). Deze vaststellingen in acht nemende, dient te worden geoordeeld dat u de bestaande mogelijkheden tot het vinden van bescherming onvoldoende heeft benut. Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat de ingeroepen feiten plaatselijk van aard zijn en dat er geen aanwijzingen zijn dat u zich niet elders in Polen zou kunnen vestigen. Er zij terzake nogmaals gewezen op het feit dat u geen problemen had met de Poolse autoriteiten, dat u integendeel meerdere indicaties had als dat de Poolse autoriteiten wel degelijk bereid waren ter uwer bescherming tussen te komen. Daarenboven dient te worden gewezen op uw verklaring dat in de asielaanvraag door X in Polen een negatieve beslissing werd genomen

(CGVS, p.10). Daaruit dient toch te worden besloten dat, indien deze persoon nog in Polen zou zijn, deze wellicht in een precaire verblijfstoestand verkeert. Daarbij komt dat u niet eens meer weet of deze X nog in Polen is (CGVS, p.9,11). Ook blijkt dat zijn kompanen niet langer in het vluchtelingencentrum verblijven (CGVS, p.12). Deze vaststellingen ondersteunen de afleiding als dat er geen aanwijzingen zijn dat er u wat Polen betreft geen binnenlands vluchtalternatief ter beschikking zou staan. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De door u neergelegde documenten (Russisch binnenlands paspoort, rijbewijs, werkboekje, geboorteaktes, vaderschapsattesten, Poolse internationale vluchtelingenpaspoorten, Poolse identiteitskaarten, schoolattesten, klacht en antwoord op klacht, lijst met omgekomen verwanten, militair boekje van uw echtgenoot) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen. De identiteitsbewijzen van u en uw kinderen bevatten gegevens met betrekking tot uw identiteit en verblijfsstatus in Polen. De documenten van uw echtgenoot, uw vader en de lijst met omgekomen verwanten bevatten informatie met betrekking tot uw familiale achtergrond in uw land van herkomst, en biedt geen informatie betreffende uw asielmotieven naar Polen toe. Het bewijs van klacht en het antwoord op die klacht betreffen de ene klacht die u in Polen heeft ingediend. Niets daarvan vermag de beoordeling van ongegrondheid van uw asielmotieven ten aanzien van Polen, te ontkrachten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie, land ten opzichte van welk u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève koestert."

3. Verzoekster beweert dat zij tot op heden nog niet mocht beschikken over een kopie van haar dossier bij het Commissariaat-generaal, ondanks dat zij er meerdere malen langs ging om een kopie te bekomen en haar raadsman het Commissariaat-generaal hiervoor aanschreef op 28 juni 2007, waardoor het moeilijk valt om een degelijk gemotiveerd verzoekschrift op te stellen. Verzoekster wenst dat hiermee rekening wordt gehouden en indien nodig een bijkomende termijn kan worden verkregen om het verzoekschrift aan te vullen.

Uit het administratieve dossier blijkt niet dat er zich voor verzoekster problemen hebben voorgedaan om een kopie te bekomen. Ook aan haar verzoekschrift voegt zij geen stukken toe die dit aannemelijk maken, zoals de brief die zij zou hebben verstuurd op 28 juni 2007 en het bewijs dat deze werd afgeleverd.

Aan het verzoek om een bijkomende termijn te krijgen om het verzoekschrift aan te vullen kan niet worden voldaan.

4. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), de artikelen 48/4, 51/5 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarenboven beroept verzoekster zich op een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster brengt bij brief van 31 juli 2007 drie stukken bij die voorzien zijn van een franstalige vertaling. In overeenstemming met artikel 8, lid 2 KB van 21 december 2006

houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt de Raad deze documenten niet in overweging, bij gebrek aan een eensluidende vertaling in de taal van de rechtspleging.

4.1. De Raad wijst erop dat hij te dezen in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden rechtstreeks te toetsen (R.v.St., nr. 173.134, 3 juli 2007). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoekster in haar land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

4.2. In een tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Hetzelfde geldt voor de schending van artikel 57/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4.2.1. Verzoekster wijst erop dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing erkent dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Conventie van Genève ten aanzien van de Russische Federatie en dat zij wel degelijk ernstige problemen heeft gekend in Polen. De Commissaris-generaal gaat er echter ten onrechte van uit dat zij onvoldoende initiatieven heeft ontplooid om voor deze problemen bescherming te vinden bij de Poolse autoriteiten, omdat zij slechts één maal klacht heeft ingediend tegen de persoon die haar bedreigde. Verzoekster betoogt dat haar problemen in de Russische Federatie tevens aan de oorsprong liggen van haar vlucht uit Polen. Zij werd in het Poolse asielcentrum bedreigd en geslagen door een man genaamd X die zou werken voor de FSB, dezelfde beweging waarvoor zij diende te vluchten uit de Russische Federatie. Zij zocht hulp bij de mensen van het asielcentrum maar die vreesden zelf X en zijn aanhangers, daar deze zich ook tegen het personeel zeer agressief opstelde. Zij diende een officiële klacht in waardoor de politie naar het centrum kwam en slaags geraakte met X en zijn kompanen. Nadien werden de problemen van verzoekster alleen maar erger. Zijzelf en haar kinderen werden steeds meer bedreigd en geslagen door X en zijn aanhangers.

4.2.2. Verzoekster beperkt zich in hoofdzaak tot het herhalen van haar asielmotieven zonder de motieven die zijn weergegeven in de bestreden beslissing te weerleggen. Het herhalen van de asielmotieven zonder de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen volstaat niet om tot de schending van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 te besluiten (R.v.St., nr. 141.340, 28 februari 2005).

De Commissaris-generaal heeft in casu tot de ongegrondheid van de asielaanvraag besloten omdat verzoekster niet aannemelijk maakte dat de Poolse autoriteiten geen bescherming zouden kunnen bieden en omdat de door verzoekster ingeroepen problemen van lokale aard zijn en er voor haar een intern vluchtalternatief bestond.

Wat betreft deze concrete motieven van de bestreden beslissing werpt zij enkel op dat het Commissariaat-generaal er ten onrechte vanuit gaat dat zij onvoldoende initiatieven zou hebben ontplooid om voor haar problemen bescherming te vinden bij de Poolse autoriteiten omdat zij slechts éénmaal een klacht heeft ingediend tegen de persoon die haar bedreigde.

Met haar erkenning als vluchteling door Polen is duidelijk gebleken dat verzoekster op de bescherming van de Poolse autoriteiten kon rekenen. Zij maakte bovendien nergens melding van problemen met de Poolse autoriteiten. Indien verzoekster in Polen problemen kreeg met derden dan diende zij bescherming te zoeken bij de Poolse autoriteiten. De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoekster slechts éénmaal een poging tot klacht heeft ondernomen tegen X en dit bij de Poolse asieldienst.

Verzoekster verklaarde dat zij niet vaker dan die ene keer heeft durven klagen omdat ze zich bedreigd voelde door de meerderheid van de Tsjetsjenen in het vluchtelingencentrum. Zij hadden zich tegen haar poging tot klacht tegen een volksgenoot gekeerd. De bestreden beslissing stelt op goede gronden dat in haar vrees tegenover andere Tsjetsjenen niet langer een gegrond beletsel voor verdere pogingen tot het vinden van bescherming kan worden gevonden nu uit verzoeksters verklaringen blijkt dat meerdere Tsjetsjenen hun houding tegenover haar in positieve zin hadden veranderd zodra zij vernamen dat X een FSB-profiel zou hebben.

Verzoekster toont niet aan dat de Poolse autoriteiten geen bescherming zouden kunnen bieden. Zij heeft bovendien nagelaten zich voldoende te informeren over de eventueel door de Poolse autoriteiten ondernomen stappen om haar te beschermen.

De Commissaris-generaal beschikt over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de kandidaat-vluchteling in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Indien een kandidaat-vluchteling niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom zij geen beroep deed op de autoriteiten die hem bescherming konden bieden, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden door verzoekster niet eens betwist.

De motiveringsplicht is niet geschonden.

4.3. Verzoekster voert in een derde onderdeel de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.3.1. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

4.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (R.v.St., 167.411, 2 februari 2007).

De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (R.v.St., nr. 123.728 van 1 oktober 2003).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een interview; dat zij tijdens dit interview de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het interview plaatsvond in aanwezigheid van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

4.4. In een vierde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet. De schending van artikel 51/5 van Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd.

4.5. In een vijfde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5.1. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever was dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de van de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St., 20 oktober 2006, nr. 163.900, R.v.St., 8 januari 2007, nr. 166.392).

Verzoekster laat na te duiden op welke wijze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Er is geen manifeste appreciatiefout gebeurd. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op één oktober tweeduizend en zeven, door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BAEKELANDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT

M. MILOJKOWIC